

Dự Tiệc Đầu Năm

Kim Loan

Vừa đi làm về đến nhà, chồng tôi báo tin:

- Chị Nở mời tụi mình tuần tới đến dự tiệc kỷ niệm 30 năm ngày cưới của vợ chồng chị ấy.

Tôi giãy nảy:

- Mình từ chối được không anh?
- Sao vậy em, mình có bận gì đâu ?
- Anh mau quên thật, còn em thì nhớ mãi lần dự tiệc mấy năm trước...
- Tưởng chuyện gì! Anh nhớ rồi, thì lần này em phải biết rút kinh nghiệm chứ! Mình không đi thì hơi kỳ, dù sao đây cũng là tiệc mừng hạnh phúc nhà người ta, vả lại đúng dịp Tết nhứt đầu năm tụ tập người quen, cũng vui!

Chị Nở không hẳn là người thân thiết với gia đình tôi. Chị là trưởng Hội Con Gái Đức Mẹ trong Nhà Thờ, còn tôi lúc bấy giờ là Thư Ký của Hội Đồng Mục Vụ, nên quen biết nhau qua công việc giáo xứ và tình Kito hữu. Ngoài ra, chị ấy còn là khách hàng quen thuộc của tiệm thuốc của chồng tôi, nên khi chị xây nhà mới (lúc dịch Covid chưa xuất hiện), chị có mời vợ chồng tôi đến chung vui.

Tôi hớn hờ đi shopping từ buổi sáng để chọn quà tân gia cho nhà chị Nở. Mỗi lần đi mua quà cho ai đó, tôi thường bị tẩu hoả nhập ma, có khi đi cả buổi chẳng mua được gì. Chọn quà tân gia càng khó hơn, tôi đi hết tiệm này qua tiệm khác, suy nghĩ về “gia chủ” để đoán xem họ thích quà loại nào, cuối cùng tôi cũng phải chọn một món khi trời đã quá trưa. Chồng tôi phụ xách đồ vào nhà:

- Sao em về trễ vậy, sắp đến giờ đi dự tiệc rồi, mà em đã ăn gì chưa ?

Tôi vui vẻ:

- Em có ăn chút French Fries và ly cà phê tại khu shopping, anh mang quà ra gói giùm em, rồi chờ em lên tắm rửa thay quần áo. Em cố ý để bụng đói đi dự tiệc đấy, chị Nở nổi tiếng nấu ăn ngon mà!

Mọi việc xong xuôi, tôi ngồi vào bàn trang điểm, nhẩn nha chọn loại nước hoa yêu thích. Đi dự tiệc vào những dịp như thế này làm tôi phấn chấn, vì được mặc quần áo đẹp, gặp gỡ người quen và thưởng thức các món ăn.

- Xong chưa em ơi?!

Tôi nhìn đồng hồ:

- Chỉ mới hơn bốn rưỡi mà anh, họ mời 5 giờ, trời mùa đông mau tối!
- Anh biết chứ! Nhưng em đã từng ngán ngẩm cảnh đi tiệc cưới phải chờ một vài tiếng mới được ăn, và em cũng lên án “không ăn đậu không phải Mễ, không đi trễ không phải Việt Nam” đấy thôi!
- Đúng thế! Em là chúa ghét chuyện đi... quá trễ. Nếu hôm nay mình đến đúng “y boong” 5 giờ như người Canada thì sợ mang tiếng... ham ăn. Thôi tụi mình sẽ chọn giờ... lửng lơ, đến đó khoảng 5 giờ 15, không sớm mà cũng không muộn, coi như phe đến sớm và phe đến trễ đều không có cơ nói xấu mình.

Đến nơi đúng 5 giờ 15, chúng tôi bước vào căn phòng ăn rộng rãi, chỉ thấy Cha xứ, mấy Cha khách và một hai cặp vợ chồng khác đang nói chuyện (hoá ra tôi vẫn đến sớm!). Mùi thức ăn từ nhà bếp toả ra thơm nồng, kích thích cơn đói của tôi. Chồng tôi được một vị khách mời ngồi vào bàn với chia bia, tôi cũng tính kéo ghế ngồi xuống thì chị Nở réo tôi từ trong bếp:

- Loan ơi, vào đây nếm thử món bánh tôm Tây Hồ của chị này!!

Tôi mừng rỡ chạy vào bếp, bụng đang còn cào cào mà có bánh tôm chiên ngon tuyệt vời thì còn gì bằng. Món này của chị Nở nổi tiếng khắp giáo xứ, tôm loại ngon, để nguyên vỏ, còn đủ đầu đuôi sau khi cắt sạch sẽ và nêm nếm, nhúng vào thau bột có sẵn những miếng khoai lang cắt sợi to, rồi chiên trên chảo dầu nóng, ăn với rau sống và nước mắm chua ngọt. Tôi đón lấy miếng bánh mới chiên còn nóng hổi, ăn thử thôi, vì chưa có nước mắm và rau. Lúc bấy giờ tôi mới có dịp nhìn quanh bếp, đồ đạc các thứ còn bày bừa ngổn ngang. Một chị đứng nơi góc Pantry thấy tôi rảnh, liền ngoắc tôi:

- Em qua đây giúp chị lột rau nhe, để chị ra xem nồi súp cua!

Tôi xắn tay áo lên, bắt đầu lột rau. Lúc này có người lai rai đến, cười nói chào hỏi bắt tay nhau rôm rả ngoài kia. Tôi để rau đã lột xong, tính chạy qua phòng ăn để góp vui với đám đông thì chị Nở lại bảo:

- Ôi, em tiện tay rửa rau giùm chị luôn thế, nhé!

Căn phòng bếp rất rộng rãi, ngoài hai cái sinks kế bên dàn bếp gas, còn một cái sink lớn ngay giữa kitchen island. Tôi đứng rửa rau, có ai đó mang vào bếp mấy túi trái cây, nào thơm, nào kiwi, thanh long, hồng dòn, rồi bày ra giữa nhà bếp, kể cất người gọt nhận nhíp. Tôi nhìn ra ngoài kia, mong chồng tôi vào đây... cứu tôi, nhưng hình như anh ấy chẳng nhớ có tôi ở đây thì phải. Anh còn bận rộn cụng ly với người này người kia, ăn mấy món snacks khai vị. Tôi đang tìm cách âm thầm chuồn ra ngoài thì cái chị súp cua hồi nãy nhìn tôi mỉm cười:

- Em ơi, cái chảo bánh tôm đang rảnh, em ra chiên hộ chị hai bịch bánh phồng tôm này để chút ăn gỏi xoài...

Trời ơi! Chị Nở đang chạy ra ngoài kia chào khách mới đến, toàn là những vị khách "có máu mặt" trong giáo xứ nên căn nhà bếp để cho chúng tôi tự sai bảo nhau, mà tôi là một trong những nạn nhân. Giờ thì tôi không còn cười được nữa. Tôi diện quần áo đẹp, làm tóc đẹp, sơn móng tay móng chân để đi dự tiệc, để được thành thời ăn uống chuyện trò, chứ đâu phải để làm phụ bếp. Tôi vẫn quan niệm rằng, khi mình mời khách đến nhà, thì mọi việc nấu nướng phải chu toàn trước giờ khách đến, ngoại trừ những món cần làm cuối cùng cho nóng sốt. Tôi không bao giờ để khách đến với căn bếp bừa bộn vì sự thiếu chuẩn bị của gia chủ. Nếu cần, tôi sẽ nhờ một vài người rất thân quen đến từ sớm để phụ, kể cả các món tráng miệng, trái cây tôi cũng cất sẵn sàng trong tủ lạnh, tới giờ khách đến là cả chủ lẫn khách đều thoải mái, nên tôi khó chấp nhận việc đi dự tiệc mà bất ngờ trở thành phụ bếp, ngoại trừ trường hợp khẩn cấp trong các buổi ma chay, hoặc những chuyện đặc biệt khác.

Tôi cứ như chong chóng trong nhà bếp, từ những việc có tên đến những việc không tên, thì đến giờ tiệc bắt đầu. Lạ Chúa tôi, bàn ăn ngoài kia đã đầy người, lũ trẻ con và đám thanh niên được vào phòng ăn phụ, còn một số phụ nữ phụ bếp chúng tôi cũng gần chục người phải đứng ngay trong bếp, giồng tai nghe gia chủ tuyên bố lý do, rồi Cha xứ làm phép thức ăn, xong là chúng tôi xếp hàng lần lượt bưng bê các món ra cả hai phòng ăn. Chị Nở tíu tít chỉ đạo nhóm phụ bếp lo cho khách khứa đầy đủ, rồi quay vào nói với chúng tôi:

- Chị em chúng mình chịu khó ăn trong bếp nhe! Số sướng mới được ăn trong đây, vừa ăn vừa đứng nó mới mau tiêu, ăn được nhiều!!

Rồi chị cười thích thú, tôi bấm bụng cười theo (méo cả miệng) đáp lễ! Thời đại nào rồi mà còn cái hủ tục ưu tiên cho các đấng đàn ông ăn trên ngồi trước và phụ nữ chúng tôi phải ăn dưới bếp? Mà nào có được yên thân, ăn mỗi món một ít, có món thì nguyên vẹn, có món thì chỉ có đầu thừa đuôi thẹo, đã vậy còn bị réo gọi liên tục, mang thêm chén đĩa, lấy tí nước mắm, múc thêm món này món kia, ôi thôi đủ cả! Tôi thấy ghen tị với các chị đến trễ ngoài kia, được ngồi bên cạnh chồng, vừa ăn uống vừa nói chuyện rộn rảng, còn tôi, cũng là khách được mời, nhưng còn kiêm luôn cả chân phụ bếp, dọn rác và bồi bàn.

Tiệc cũng sắp tàn, vài người kéo ra phòng kế bên hát karaoke, nhóm đàn ông tản ra ngoài hút thuốc, tôi nhìn mấy cái sinks trong bếp đầy các chén đĩa dơ mà ngán ngẩm. Tôi quyết định đứng lên, chuẩn bị khuôn mặt lạnh lùng, nhủ thầm sẽ không mủi lòng nhẹ dạ với bất cứ người nào mời tôi... ở lại nhà bếp. May quá, chị Nở từ ngoài nhanh nhẹn chạy vào, xoa tay:

- Ấy ấy! Em ơi, đừng bận tâm chuyện rửa chén, chút chị cho vào máy một loáng là xong thôi mà!

Ủa, tôi có định rửa chén đâu chứ! (Xưa rồi... Nở!). Cuối cùng, chồng tôi cũng kịp xuất hiện để giải cứu tôi, chào chủ nhà và xin phép ra về vì mai còn đi làm sớm, dù chị Nở một mực níu kéo ở lại hát karaoke với lý do "hồng có Loan thì karaoke hồng dzui" (chắc chị ấy mĩa mai tôi, chứ ai cũng biết tôi thuộc nhóm người "hát hay không bằng... khoái hát"), nhưng tôi vừa bực bội vừa mệt mỏi, thì còn tâm trí nào để hát xướng?! Có cho tôi hát mười bài tôi cũng chẳng ham.

Chui vào xe, thấy tôi im lặng bơ phờ, chồng nhìn tôi... rụt rè:

- Em đói không, mình ghé tiệm nào đó ăn thêm nhe?!

- Anh cũng đói à?

- Không, anh quá no vì thức ăn mang lên bàn liên tục, anh nghĩ em ở dưới bếp bận rộn chắc không ăn đủ no...

Tôi hờn mát:

- Anh no rồi thì đi ăn nữa làm gì!

- Thì cho em ăn!

- Thú thật với anh, em đói không ra đói, no chẳng ra no, mà chỉ thấy mệt. Anh cho em về nhà tắm rửa, cái áo đầm hàng hiệu của em bây giờ đầy mùi hành tỏi xào nấu. Nếu tối đói bụng em nấu mì, vừa ăn vừa xem phim vẫn ngon tuyệt vời.

Nhớ lại cái buổi tiệc đó, tôi vẫn... giận hờn chị Nở, tôi bảo chồng:

- Vậy lần này nhất định vợ chồng mình sẽ đến trễ hẳn một tiếng.
- Ai lại làm thế ? Như vậy không lịch sự tí nào cả!
- Mình sẽ nói trước là tiệm đang mùa chích Flu và booster mũi thứ ba Covid nên không thể đến đúng giờ được, ai dám trách mình?!

Vài ngày sau chồng tôi về nhà, lại báo... tin vui:

- Em ơi, khỏi cần lo chuyện đi trễ nữa nhé!
- Chị Nở cancel tiệc hờ anh?
- Chị ấy bảo hai năm nay vì dịch mệt mỏi, nên chị quyết định tiệc sẽ làm ở nhà hàng, khỏi phải linh kính bếp núc. Vậy em tha hồ mặc áo quần đẹp rồi đến dự tiệc. À mà nè, chị Nở còn đặt nhà hàng lo chuyện âm thanh và dàn karaoke nữa đó, em chuẩn bị dợt lại mấy bài nhạc tử, nhạc sến của em đi là vừa.

Đúng là tin vui tới tấp, nên tôi chẳng thèm cãi lại chồng, rằng tôi cũng yêu thích mê mẩn “nhạc sang” của Phạm Duy, Ngô Thụy Miên, Từ Công Phụng, Cung Tiến... nhưng vì giọng “oanh vàng” của tôi chỉ hợp với nhạc bolero thôi chứ bộ! (Dù rằng, đôi khi tôi cũng thấy mình cũng hơi... sến, chả oan gì đâu!)

Mà thôi, trước mắt là tôi sẽ đi shopping cho bộ áo đầm mới, chuyện hát hò tính sau!

Edmonton, 12/2021

KIM LOAN